

Meditacions: Dissabte Sant

Reflexió per meditar el Dissabte Sant. Els temes proposats són: l'esperança il·lumina el Dissabte Sant; els personatges que acompanyen Crist en l'abandó; Maria ens consola i enforteix en els moments difícils.

POT PASSAR-NOS que el Dissabte Sant sigui «el dia del Tridu pasqual que més descuidem, ansiosos per passar de la creu de divendres a l'al·leluia de diumenge»^[1]. Perquè

això no ens passi, podem fixar-nos en les dones que van acompanyar la Verge en tot moment. «Per elles, com per a nosaltres, era l'hora més fosca. Però en aquesta situació les dones no es van quedar paralitzades, no van cedir a les forces fosques de la lamentació i del remordiment, no es van tancar en el pessimisme, no van fugir de la realitat. Van fer una cosa senzilla i extraordinària: van preparar a casa seva els perfums per al cos de Jesús. (...) Sense saber-ho, aquestes dones preparaven en la foscor d'aquell dissabte l'alba del “primer dia de la setmana”, dia que canviaria la història»^[2].

Jesucrist jeu avui al sepulcre. Mans amigues l'han col·locat amb afecte en aquell lloc, propietat de Josep d'Arimatea, proper al Calvari. On són els apòstols? Els evangelis no ens diuen res, però potser al capvespre d'aquell dissabte van anar arribant un a un fins al Cenacle, on dies

enrere s'havien congregat amb el Mestre. Quant desànim a les seves converses! Havien traït Jesús. Fins a tal punt devia arribar el desànim que no va faltar potser la idea d'abandonar-ho tot i tornar a les coses d'abans, com si els darrers tres anys haguessin estat tan sols un somni. Tot i això, com assenyala Lleó XIV, l'absència de Jesús «no és un buit: és espera, plenitud continguda, promesa custodiada en la foscor. És el dia del gran silenci, en què el cel sembla mut i la terra immòbil, però és justament allí que es compleix el misteri més profund de la fe cristiana. És un silenci gràvid de sentit, com el ventre d'una mare que custodia el fill encara no nascut, però ja viu»^[3].

HI HA ALGUNA COSA diferent en les santes dones: han estat fidels fins a

l'últim moment. Van observar atentament com quedava tot per, després del repòs de dissabte, poder tornar i acabar d'embalsamar Jesús. És explicable el desànim dels uns i dels altres: encara no eren testimonis, ni els apòstols ni elles, de la resurrecció de Crist. Malgrat tot, no volen deixar de prestar aquest servei. El seu afecte és més fort que la mort. D'altra banda, també ens agradaria ser tan valents com Josep d'Arimatea i com Nicodem, que «a l'hora de la soledat, de l'abandó total i del menyspreu... llavors donen la cara (...). Jo pujaré amb ells —deia sant Josepmaria— al peu de la Creu, estrenyeré el cos fred, el cadàver de Crist, amb el foc del meu amor..., el desclavaré amb els meus desgreuges i mortificacions..., l'embolcallaré amb el llençol nou de la meva vida neta, i l'enterraré en el meu pit de roca viva, d'on ningú no me'l podrà arrencar»^[4]. Quan gairebé ningú no espera res de Crist, tots aquests

personatges de l'Esclriptura no s'arronsen d'espatlles. No tenen res a guanyar, ho poden perdre tot, però igualment volen oferir a Jesús el seu afecte.

D'altra banda, el Dissabte Sant no va poder ser per a la Mare de Déu un dia trist, encara que sí dolorós. La fe, l'esperança, i l'amor més tendre pel seu Fill diví li donarien pau, li farien esperar amb una ànsia serena la resurrecció. Recordaria, mentrestant, les darreres paraules de Jesús:

«Dona, aquí tens el teu fill» (*Jn* 19, 26); començaria ja a exercir la seva maternitat amb aquells homes i aquelles dones que havien seguit Crist des dels primers temps. Maria miraria de reanimar la fe i l'esperança dels apòstols, recordant-los les paraules que poc temps enrere havien sentit de llavis del Senyor: «L'escarniran, li escopiran, l'assotaran i el mataran; però al cap de tres dies ressuscitarà» (*Mc* 10, 34).

El Senyor havia parlat ben clar perquè, quan arribessin els moments de dificultat, sabessin agafar-se amb fe a la seva paraula. Al costat del record dolorós dels patiments patits per Jesucrist, un alleujament gran s'apoderaria del seu cor de Mare en pensar que ja havia passat tot: «S'ha acomplert l'obra de la nostra Redempció. Ja som fills de Déu, perquè Jesús ha mort per nosaltres i la seva mort ens ha rescatat»^[5].

AL COSTAT DE LA MARE DE DÉU, a la llum de la seva esperança, s'encendrien els cors de cadascú. «I si tot allò fos cert?», pensaven, potser, els apòstols. «I si de veritat Jesucrist ressuscités, com havia promès?». Com en altres temps havien estat tots junts al voltant del Fill, ara els agradaria estar a prop de la Mare. Segurament Maria va enviar els uns i

els altres a buscar els que potser no havien aparegut al principi. És possible que Ella esperés trobar Tomàs per consolar el seu cor atemorit. En el moment de la prova van saber acudir a Maria, i «amb Ella, ¡que fàcil!»^[6].

Volem recolzar la nostra fe en la seva: sobretot quan les coses costen, quan arriben les dificultats i els moments de foscor. Sant Bernat ho tenia ben experimentat: «Si s'aixequen els vents de les temptacions, si ensopegues als esculls de les tribulacions, mira l'Estrella, crida Maria»^[7]. Déu vol que Ella sigui per a nosaltres advocada, mare, camí segur per trobar una altra vegada la llum en els moments de foscor.

«L'esperança cristiana no neix en el soroll, sinó en el silenci d'una espera habitada per l'amor. No és filla de l'eufòria, sinó d'un confiat

abandonament. Ens ho ensenya la Verge Maria: ella encarna aquesta espera, aquesta esperança»^[8]. Qui acudeix a la poderosa intercessió de santa Maria sap que no s'ha sentit a dir mai que, els qui en la Mare de Déu van confiar, hagin quedat desemparats, per més que el moment fos dur i gran la confusió de la seva ànima. Podem dir a Jesús: «Malgrat la tristesa que puguem albergar, sentirem que hem d'esperar, perquè amb tu la creu floreix en resurrecció, perquè tu ets amb nosaltres en la foscor de les nostres nits, ets certesa en les nostres incerteses, paraula en els nostres silencis, i res no podrà mai robar-nos l'amor que ens tens»^[9]. Amb Maria, mare de l'esperança, tornarà a créixer la nostra fe en els mèrits del seu fill Jesús.

[1] Francesc, Homilia, 11-IV-2020.

[2] Ibid.

[3] Lleó XIV, Audiència, 17-IX-2025.

[4] Sant Josepmaria, *Via Crucis*, XIV estació, núm. 1.

[5] Sant Josepmaria, *Via Crucis*, XIV estació.

[6] Sant Josepmaria, *Camí*, núm. 513.

[7] Sant Bernat, *Homiliae super* «*Missus est*», 2, 17.

[8] Lleó XIV, Audiència, 17-IX-2025.

[9] Francesc, Homilia, 11-IV-2020.